

ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ 2024: ΟΚΔΕ - Η ΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΩΝ ΜΑΡΞΙΣΤΩΝ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΕΕ



Α. Ανερχόμενοι ιμπεριαλισμοί και υποβάθμιση της ΕΕ

Το 2022, το παγκόσμιο ΑΕΠ εκφρασμένο σε Μονάδες Αγοραστικής Δύναμης (PPP) ήταν 164 τρισ. δολάρια και οι παλαιοί ιμπεριαλιστές (ΗΠΑ, ΕΕ, Ιαπωνία) συγκέντρωναν περίπου το 37%, ενώ οι BRICS περίπου το 35%. Αν εξετάσει κανείς τη βιομηχανική παραγωγή, τότε οι BRICS έχουν διπλάσια των παλαιών ιμπεριαλιστών (προφανώς με τη μερίδα του λέοντος να αντιστοιχεί στην Κίνα). Με άλλα λόγια, μόνο ένα στα τρία από τα παγκοσμίως παραγόμενα βιομηχανικά εμπορεύματα παράγονται στους παλαιούς ιμπεριαλιστές και αν υπολογίσουμε το σύνολο του πλανήτη, μάλλον ένα στα τέσσερα. Αυτό σηματοδοτεί μια κολοσσιαία και δραματική αλλαγή σε σχέση με την κατάσταση είτε στις αρχές του ιμπεριαλιστικού σταδίου (1880) είτε ακόμη και αμέσως μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Ταυτόχρονα, η αύξηση του παγκόσμιου πληθυσμού πέρασε από τα 2,5 δισ. το 1950 στα 8 δισ. το 2020 και αυτή η αύξηση στη συντριπτική πλειοψηφία εντοπίζεται εκτός των χωρών των παλαιών ιμπεριαλιστών. Επιπλέον, πρόκειται για πληθυσμούς που στην πλειοψηφία τους είναι πλέον αστικοποιημένοι και δεν είναι εγκλωβισμένοι σε προκαπιταλιστικές ή μισοκαπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής και κυκλοφορίας.

Αυτές οι κοσμοϊστορικής σημασίας αλλαγές έχουν ως συνέπειες: **α)** την προφανή αλλαγή των πολιτικών, οικονομικών και γεωπολιτικών συσχετισμών σε βάρος των παλαιών ιμπεριαλιστών, **β)** τη δημιουργία ολοένα και μεγαλύτερων αγορών και ταυτόχρονα βάσεων για συσσώρευση κεφαλαίου σε περιοχές εκτός των παλαιών ιμπεριαλιστών (ακόμη και χωρίς να υπολογίζουμε την Κίνα), **γ)** την ολοένα και μεγαλύτερη ανάδυση εταιριών που θα έρχονται σε σύγκρουση με τις αντίστοιχες των παλαιών ιμπεριαλιστών σε όλο και πιο σύγχρονους βιομηχανικούς κλάδους, **δ)** την ανάπτυξη κεντρόφυγων τάσεων μέσα στους παλαιούς ιμπεριαλισμούς, **ε)** τη διαρκή ενίσχυση αυτών των ανατροπών ανεξάρτητα ως ένα βαθμό από την πορεία της παγκόσμιας οικονομίας.

Δίπλα σε αυτήν την κυρίαρχη τάση εξελίσσεται και μια δευτερεύουσα. Ενώ αμέσως μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ το 1991 υπήρχαν δύο ιμπεριαλιστικοί πόλοι που φιλοδοξούσαν να ανταγωνιστούν τις ΗΠΑ, δηλαδή η ΕΕ και η Ιαπωνία, πολύ γρήγορα η Ιαπωνία υποβαθμίστηκε και στο τέλος περιθωριοποιήθηκε, ενώ ήδη από την κρίση του 2009, αν όχι νωρίτερα, και μέχρι σήμερα, την ίδια πορεία υποβάθμισης έναντι των ΗΠΑ ακολουθεί και η ΕΕ, η οποία επιπρόσθετα έχασε και τον βρετανικό ιμπεριαλισμό.

Είναι αυτές οι αδυσώπητες εξελίξεις που καθορίζουν τον ανασχεδιασμό των ευρωπαϊκών πολυεθνικών: **α)** Ο στόχος της οικονομικής και πολιτικής ολοκλήρωσης της ΕΕ, δηλαδή ο στόχος για έναν τρίτο ιμπεριαλιστικό πόλο απέναντι στις ΗΠΑ και στην ανερχόμενη Κίνα-Ρωσία ή τους BRICS, εγκαταλείπεται οριστικά. **β)** Ο μόνος στόχος που απομένει είναι η ήττα των ανερχόμενων ιμπεριαλισμών, και αυτό σημαίνει πρόσδεση στο άρμα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. **γ)** Έτσι σπάει αναγκαστικά ο γαλλο-γερμανικός άξονας και κάθε σημαντικός ευρωπαϊκός ιμπεριαλισμός στοχεύει πλέον να αποκτήσει την εύνοια των ΗΠΑ.

Αυτός ο σχεδιασμός εξηγεί αφενός τη λύσσα των ευρωπαίων καπιταλιστών εναντίον του ρώσικου ιμπεριαλισμού, και προφανώς και του κινέζικου και μάλιστα παρά το γεγονός ότι η ΕΕ υφίσταται το μεγαλύτερο κόστος του ρωσο-ουκρανικού πολέμου. Αφετέρου, η διάλυση της ΕΕ έχει τεθεί στην ημερήσια διάταξη. Ωστόσο θα πρέπει να είναι κανείς προσεκτικός. Τυχόν αποχώρηση μιας ευρωπαϊκής χώρας, αν προκύψει, μάλλον θα οφείλεται στην αφόρητη πίεση των εργατικών και λαϊκών μαζών παρά στην πρωτοβουλία μιας μερίδας της όποιας αστικής τάξης. Οι ευρωπαίοι καπιταλιστές γνωρίζουν πολύ καλά ότι διάλυση της ευρωπαϊκής αγοράς και της ΕΕ θα σημαίνει αφενός την οικονομική τους κατακρήμνιση και αφετέρου την απώλεια του κεντρικού στρατηγείου επιβολής της νεοφιλελεύθερης πολιτικής απέναντι σε κάθε μεμονωμένο ευρωπαϊκό προλεταριάτο – δηλαδή την απώλεια του ευνοϊκού συσχετισμού δύναμης απέναντι στην ευρωπαϊκή εργατική τάξη.

Για τα ευρωπαϊκά κεφάλαια και τις αστικές τάξεις η διέξοδος από την κρίση και την υποβάθμιση της ΕΕ είναι μόνο ο πόλεμος, ένας διπλός, αδυσώπητος πόλεμος: απέναντι στην ευρωπαϊκή εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα και απέναντι στους BRICS.

Β. ΕΕ και ελληνικός καπιταλισμός

Ο απολογισμός μετά από τριάντα τρία χρόνια παραμονής της Ελλάδας στην καπιταλιστική-ιμπεριαλιστική Ευρωπαϊκή Ένωση και είκοσι τρία στον ζουρλομανδύα της Ευρωζώνης/Ευρώ, είναι αποκαλυπτικός:

1. Καταστράφηκαν οι παραγωγικοί τομείς της οικονομίας: βιομηχανικοί κλάδοι όπως η χαλυβουργία, κλωστοϋφαντουργία, ζαχαροβιομηχανία, υαλουργία, κατασκευαστικές εταιρείες, ναυπηγεία κ.λπ. έκλεισαν ή συρρικνώθηκαν σε τέτοιο βαθμό, ώστε να μην παίζουν κανένα ρόλο στην παγκόσμια αγορά. Ξεπουλήθηκαν ΟΤΕ, ΔΕΗ, τρένα, λιμάνια, αεροδρόμια κ.λπ. και όλη η δημόσια περιουσία υποθηκεύτηκε για 99 χρόνια. Το ξεπούλημα γίνεται μέσω του διαβόητου «υπερταμείου» κυβέρνησης-ΕΕ, για να πληρωθούν οι τοκογλύφοι-δανειστές για το ληστρικό δημόσιο χρέος. Χρέος που από 20% του ΑΕΠ το 1981 (χρονιά ένταξης στην ΕΟΚ) έχει εκτιναχτεί στο τέλος του 2023 στο 184% του ΑΕΠ (406 δισ. ευρώ) και συνεχίζει να μεγαλώνει, παρά το γεγονός ότι έχουν πληρωθεί εκατοντάδες δις!
2. Καταστράφηκε ο αγροτικός τομέας: Η Ελλάδα, αντί να γίνει εξαγωγέας γεωργικών προϊόντων «προς τη μεγάλη αγορά της ΕΟΚ-ΕΕ» όπως έλεγαν, εισάγει σήμερα σχεδόν τα 2/3 των

αγροτικών προϊόντων που καταναλώνει ο πληθυσμός της. Όσο για τις περιβόητες αγροτικές επιδοτήσεις, αυτές κατά 80% πάνε στις τσέπες των βιομηχάνων και των μεγαλοαγροτών και έτσι γίνονται εργαλείο για την καπιταλιστική αναδιάρθρωση του αγροτικού τομέα και το ξεκλήρισμα των μικρών και φτωχών αγροτών που επιταχύνεται με τη νέα ΚΑΠ και την απάτη της λεγόμενης «πράσινης μετάβασης».

3. Κατακρημνίστηκαν μισθοί, συντάξεις, κοινωνικά και ασφαλιστικά δικαιώματα. Ξεγέλασαν τον ελληνικό λαό ότι οι μισθοί θα εξισώνονται προς τα πάνω, ενώ η εξίσωση γίνεται προς τα κάτω. Οι μισθοί των εργαζομένων γίνονται σαν τους βουλγάρικους και ρουμάνικους (αυτή είναι η πίεση και για τους εργαζόμενους των άλλων χωρών της ΕΕ), ενώ οι άνεργοι είναι πάνω από 1 εκατομμύριο, οι ελαστικές σχέσεις εργασίας, η ανασφάλιστη, κακοπληρωμένη και «μαύρη» εργασία γενικεύονται, εγκαθιδρύεται ένα Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης για τη διατήρηση και την αύξηση των κερδών του κεφαλαίου. Παντού επιβάλουν μέτρα απίστευτης σκληρότητας, μνημόνια διαρκείας (για τη χώρα μας μέχρι το 2060!), τεράστια «πρωτογενή πλεονάσματα» κ.ά.
4. Υποσχέθηκαν περισσότερη δημοκρατία και καλύτερους θεσμούς και σταδιακά αλλά σταθερά έχουν επιβάλει τρομονόμους, ηλεκτρονικό φακέλωμα, δημιουργούν τον ιμπεριαλιστικό ευρωστρατό (εκτός του ΝΑΤΟ), την «ΕΕ-φρούριο» του ρατσισμού και γενικά ένα θεσμικό πλαίσιο αντιδραστικό και αντεργατικό (ο «αναμορφωτής» της ΕΕ και «πρόεδρος των πλουσίων» Εμανουέλ Μακρόν, κατέβασε στον δρόμο τον στρατό, ενάντια στη μαχητική κοινωνική εξέγερση των «κίτρινων γιλέκων»!). Παντού και ιδιαίτερα στη χώρα μας, έχουν ουσιαστικά καταργήσει κάθε έννοια λαϊκής και εθνικής κυριαρχίας και την έχουν μετατρέψει σε καθεστώς «αποικίας χρέους».
5. Καταστρέφουν το περιβάλλον συστηματικά και δεν παίρνουν κανένα μέτρο για την προστασία του, παρά τις επανειλημμένες καταστροφές. Αντ' αυτού, υιοθετούν τις καταστροφικές πολιτικές της ψεύτικης «πράσινης μετάβασης» (μια τεράστια επιδότηση στο μεγάλο κεφάλαιο).
6. Διακήρυσσαν ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση θα τερματίσει τους πολέμους και αυτό που αποδεικνύεται είναι ότι η ΕΕ έχει τερματίσει τον πόλεμο στο εσωτερικό της μόνο και μόνο για να τον εξαπλώσει διεθνώς απέναντι στους ανερχόμενους ιμπεριαλιστές και απέναντι στους εργαζόμενους και τους λαούς του πλανήτη (Παλαιστίνη, Αφρική, κ.α.). Και όπως δείχνει η δραματική κλιμάκωση στην **Ουκρανία**, μη διστάζοντας να οδηγήσει με τις ΗΠΑ/ΝΑΤΟ ακόμη και σε έναν πυρηνικό πόλεμο, στον πυρηνικό αφανισμό της ανθρωπότητας, μόνο και μόνο για να υπερασπίσει τα κέρδη των καπιταλιστών.

Αυτός είναι ο αντικειμενικός απολογισμός της παραμονής της χώρας μας στην ΕΕ και λίγο πολύ αυτός είναι ο αντικειμενικός απολογισμός κάθε χώρας μέσα στην ΕΕ. Το προσωπείο που φορούσε η ΕΕ, φτιαγμένο από τις κατακτήσεις του ευρωπαϊκού προλεταριάτου, ο λεγόμενος «Δυτικός πολιτισμός», το «κράτος δικαίου», η «ΕΕ της ειρήνης και της ευημερίας», οι «ευρωπαϊκές δημοκρατικές και πολιτικές παραδόσεις» κ.ά. έχει πλέον ξεφτίσει εντελώς. Και όσο ξεφτίζει αυτό το προσωπείο τόσο εμφανίζεται το πραγματικό πρόσωπο της ευρωπαϊκής μπουρζουαζίας, το πρόσωπο

του σκοτεινού κτήνους, της νεοφιλελεύθερης αγριότητας, του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, της εξαθλίωσης και των ιμπεριαλιστικών πολέμων. Και αυτό το διαισθάνονται και σιγά σιγά το συνειδητοποιούν οι εργατικές και φτωχές λαϊκές μάζες όχι μόνο στη χώρα μας αλλά και πανευρωπαϊκά.

Γ. Οι πολιτικές δυνάμεις απέναντι στην ΕΕ

Όλες οι ακροδεξιές δυνάμεις στη χώρα μας (από την Ελληνική Λύση του Βελόπουλου, την πρώτην Χρυσή Αυγή και τις σημερινές παραφυάδες της μέχρι τη Νίκη) δεν αμφισβητούσαν ποτέ και δεν πρόκειται να αμφισβητήσουν ποτέ την ΕΕ και την παραμονή της χώρας μας στην ΕΕ. Δεν αμφισβητούν τις νεοφιλελεύθερες και πολεμικές πολιτικές της ΕΕ και της ελληνικής μπουρζουαζίας. Το ίδιο ισχύει για τη συντριπτική πλειοψηφία των ακροδεξιών και μισοφασιστικών πολιτικών δυνάμεων σε όλη την ΕΕ. Απλώς επιχειρούν να ταυτίσουν τα εργατικά συμφέροντα με τα «εθνικά συμφέροντα», καταγγέλλουν τη διαφθορά και την ανικανότητα των παραδοσιακών κεντροδεξιών και κεντροαριστερών, και καταριούνται υποκριτικά τη φτωχοποίηση των μαζών. Αλλά είναι αποφασισμένες, όπως δείχνει και το παράδειγμα της Μερόνι και της Λεπέν, να αναδειχθούν στους νέους αξιόπιστους διαχειριστές της πολιτικής της ΕΕ.

Η προδιαγεγραμμένη ενίσχυσή τους στις προσεχείς ευρωεκλογές δεν οφείλεται γενικά και αορίστως σε μια συντηρητικοποίηση της ευρωπαϊκής εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών μαζών (όχι ότι δεν υφίσταται και μια τέτοια τάση, κυρίως λόγω της κρίσης όπου οδήγησαν το εργατικό κίνημα στην Ευρώπη ο ρεφορμισμός και οι μεταλλάξεις του: σταλινισμός, ευρωκομμουνισμός, σοσιαλδημοκρατία, νεορεφορμιστές και «προοδευτικοί»). Αυτή η ερμηνεία αποτελεί μια καλή δικαιολογία για να εμφανίζονται οι διάφορες κεντροδεξιές, κεντροαριστερές και ακροκεντρώες δυνάμεις ως δημοκρατικές πολιτικές δυνάμεις, για να επιβάλλουν την «πολιτική του μικρότερου κακού» που κάθε φορά μάς οδηγεί σε μια ακόμη ήττα και σε μια ακόμη μεγαλύτερη ενίσχυση της ακροδεξιάς. Η ενίσχυση των ακροδεξιών δυνάμεων οφείλεται κυρίως στο γεγονός ότι η 50χρονη νεοφιλελεύθερη επίθεση έχει εφαρμοστεί όχι μόνο από τη Χριστιανοδημοκρατία αλλά και από τη Σοσιαλδημοκρατία, τα μεταλλαγμένα ΚΚ ακόμη και με τη στήριξη ή ανοχή και ενός κομματιού της ριζοσπαστικής ή άκρας αριστεράς (βλ. π.χ. την έμμεση ή άμεση υποστήριξη σε κεντροαριστερές κυβερνήσεις σε Ιταλία, Πορτογαλία, στη χώρα μας στον ΣΥΡΙΖΑ, στην Ισπανία στους Podemos, στη Βρετανία στους Εργατικούς κ.ά.). Οι πιο αδύναμες πολιτικά μάζες, αναζητώντας διέξοδο από τον νεοφιλελευθερισμό, τον πόλεμο και τον ζουρλομανδύα της ΕΕ και, κυρίως αηδιασμένες με τους «Δεξιούς» και «Αριστερούς», στρέφονται απελπισμένα προς την ακροδεξιά. Αυτό δεν σημαίνει ότι η ακροδεξιά δεν αποτελεί κίνδυνο για το ευρωπαϊκό εργατικό κίνημα. Αλλά απέχουμε πολύ από μια τελειωτική ήττα του εργατικού κινήματος. Αυτό το πιστοποιεί το μεγάλο κύμα εργατικών και νεολαιίστικων αγώνων της τελευταίας διετίας (από τον μεγάλο απεργιακό αγώνα των Γάλλων εργαζομένων ενάντια στο αντιασφαλιστικό έκτρωμα του Μακρόν μέχρι τις γιγαντιαίες κινητοποιήσεις, την έκρηξη για το έγκλημα των Τεμπών και το πρόσφατο μεγάλο φοιτητικό κίνημα στη χώρα μας). Ωστόσο, είναι

γεγονός αδιαμφισβήτητο ότι το πανευρωπαϊκό εργατικό κίνημα δυσκολεύεται να ορθώσει μια πολιτική απάντηση απέναντι στην βαρβαρότητα της αστικής τάξης. Αυτό είναι και το καθήκον των επαναστατών.

Μία ακλόνητη πίστη στην ΕΕ και στις πολιτικές της εκδηλώνουν και όλα τα αστικά κόμματα στη χώρα μας (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ, Νέα Αριστερά και ΜΕΡΑ25), παραβλέποντας επίμονα τον ξεκάθαρο απολογισμό της παραμονής της χώρας στην ΕΕ και της μετατροπής της σε ένα είδος «αποικίας χρέους» και συντασσόμενα πλήρως με την ταξική επιλογή σύσσωμης της ελληνικής μπουρζουαζίας να βρίσκεται μέσα σε Ευρώ/ΕΕ, ακόμα και με τους χειρότερους όρους ώστε να αποκτά μια ισχύ απέναντι στο εργατικό κίνημα. Το ίδιο ισχύει και για τη συμβιβασμένη, αστικοποιημένη ευρωπαϊκή «αριστερά», που έχει υποκύψει στον ρεφορμισμό, τον νεοφιλελευθερισμό και τον κυβερνητισμό στο όνομα του «μικρότερου κακού» και των «πλατιών αντιδεξιών μετώπων».

Είναι αλήθεια ότι συγκεκριμένα το ΜΕΡΑ25 και ο Βαρουφάκης εδέησαν να μετριάσουν τη φανατική προσήλωσή τους στην ΕΕ. Τώρα εμφανίζονται ελαφρώς προβληματισμένοι. «Αν δεν αλλάξει πολιτική η ΕΕ τότε δεν χρειάζεται να μένουμε προσηλωμένοι σε αυτήν», αυτή είναι σε γενικές γραμμές η πολιτική τους. Αλλά όσοι δεν έχουν καταλάβει (ή κάνουν ότι δεν έχουν καταλάβει) μέχρι τώρα τι είναι η ΕΕ και ποια η στρατηγική της ελληνικής αστικής τάξης, δεν πρόκειται να το καταλάβουν ποτέ και πολύ περισσότερο δεν πρόκειται να συμβάλλουν στην αντιμετώπιση των πολιτικών του φιλελευθερισμού και του πολέμου.

Το ΚΚΕ καταγγέλλει την ΕΕ και τις πολιτικές της αλλά στην πράξη, εκεί που κρίνεται αλάνθαστα η πραγματική πολιτική των πολιτικών δυνάμεων, έχει αποδειχτεί ευρωπαϊκότερο των ευρωπαϊστών. Αρκεί να θυμηθεί κανείς όχι μόνο τη στάση στους αντιμνημονιακούς αγώνες της διετίας 2010-12 αλλά και στο δημοψήφισμα του 2015, όπου τέθηκε με καθαρό τρόπο το δίλλημα έξοδος ή παραμονή μέσα στο Ευρώ και την ΕΕ. Το ΚΚΕ υιοθέτησε τη θέση της αποχής, δίνοντας αβάντα στη συμμορία των «Μένουμε Ευρώπη». Και η αιτιολόγηση αυτής της κατάπτυστης πολιτικής είναι ότι δεν έχει νόημα να βγούμε από την ΕΕ και το ευρώ, αν ταυτόχρονα δεν πραγματοποιήσουμε μια σοσιαλιστική επανάσταση στη χώρα μας. Με αυτή τη θέση, έναν απόλυτο αριστερίστικο μαξιμαλισμό που συναντιέται με έναν βαθύ συντηρητισμό, παραγνωρίζει δύο στοιχεία. Πρώτον ότι η ΕΕ δεν είναι απλώς μια καπιταλιστική Ένωση, λίγο πολύ ουδέτερη, ούτε ένα απλό όργανο του κεφαλαίου αλλά ένα στρατηγείο, ο πραγματικός στρατηγικός οργανωτής της νεοφιλελεύθερης αντεπανάστασης και του πολέμου, που κανένα προλεταριάτο από μόνο του και μέσα στην ΕΕ δεν μπορεί να αντιμετωπίσει. Δεύτερον, η χώρα μας δεν βρίσκεται απλώς μέσα στην κρίση και στην υποβάθμιση αλλά υφίσταται, μαζί και με άλλες χώρες εντός της ΕΕ, τα βάρη της κρίσης που τις ρίχνουν οι μεγάλες ιμπεριαλιστικές χώρες της ΕΕ — με άλλα λόγια η χώρα μας και το ελληνικό προλεταριάτο υφίσταται και την καπιταλιστική ανισότητα εντός της ΕΕ. Με μια τέτοια προσέγγιση, δηλαδή «ταξική» στην «καθαρότητά» της, ολοκληρώνει την άρνηση κάθε μεταβατικού αιτήματος, κάθε μάχιμου πολιτικού στόχου πάλης για το εργατικό κίνημα (πάντα μόνος στόχος είναι η εκλογική ενίσχυση του ίδιου του ΚΚΕ, με όρους λεγκαλισμού και σεβασμού απέναντι στο αστικό καθεστώς).

Δ. Η στάση των επαναστατών μαρξιστών απέναντι στην ΕΕ

Δεν μπορεί να υπάρχει καμία αυταπάτη για «μεταρρύθμιση» ή βελτίωση του αντιδραστικού στρατηγείου της ΕΕ. Η ελληνική εργατική τάξη, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα γνωρίζουν από πρώτο χέρι τα Μνημόνια, το καθεστώς «Αποικίας Χρέους» στο όνομα των ευρωπαίων δανειστών και «εταίρων». Μόνη διέξοδος είναι να βγούμε από Ευρώ-ΕΕ, απαραίτητο βήμα για να αποφασίζει ο ελληνικός λαός για τον εαυτό του, για την εφαρμογή ενός ταξικού προγράμματος ενάντια στα Μνημόνια Διαρκείας.

Αυτό δεν σημαίνει ότι αδιαφορούμε για τους αγώνες του ευρωπαϊκού εργατικού κινήματος ή για την οργάνωση πανευρωπαϊκών αγώνων. Εξάλλου σαν ΟΚΔΕ συμμετείχαμε, παλιότερα, ενεργά και ουσιαστικά στην οικοδόμηση του Ευρωπαϊκού και Ελληνικού Κοινωνικού Φόρουμ και στις κινητοποιήσεις και αγώνες που οργάνωσαν εκείνη την περίοδο αλλά και σε κάθε κινητοποίηση αλληλεγγύης σε αγώνα των ευρωπαίων εργαζομένων. Είμαστε μια διεθνιστική οργάνωση που πιστεύουμε στη διεθνή πολιτική και συνδικαλιστική οργάνωση του παγκόσμιου προλεταριάτου. Η έξοδος από την ΕΕ και το Ευρώ σημαίνει ότι όποτε τίθεται αντικειμενικά ζήτημα εξόδου, όπως συνέβη και στο δημοψήφισμα του 2015, ή όπως μπορεί να τεθεί με την άρνηση των πολιτικών λιτότητας ή του πολέμου ή της αποπληρωμής των χρεών, δεν θα οπισθοχωρήσουμε στην ελεεινή αποχή επικαλούμενοι ότι δεν πραγματοποιείται σοσιαλιστική επανάσταση στη χώρα μας αλλά θα υποστηρίξουμε και θα υποστηρίξουμε την έξοδο από την ΕΕ και το Ευρώ. Κι αυτό μπορεί να είναι ένα επώδυνο βήμα στην αρχή (αν και οι θυσίες, οι δυσκολίες κ.λπ. θα είναι απείρως μικρότερες από τη σημερινή οικονομική, κοινωνική και πολιτική-αντιδημοκρατική σφαγή των εργαζόμενων και λαϊκών μαζών), αλλά είναι ένα απαραίτητο βήμα. Εναπόκειται στο ελληνικό προλεταριάτο να ολοκληρώσει αυτή την έξοδο προς τη σοσιαλιστική επανάσταση.

Πολύ περισσότερο, η πάλη για την έξοδο από την ΕΕ και το ευρώ, δεν σημαίνει ότι είμαστε υπέρ μιας «αυτοδύναμης ανάπτυξης» στο έδαφος μιας εθνικής καπιταλιστικής οικονομίας ή του «σοσιαλισμού σε μια μόνο χώρα». Το ακριβώς αντίθετο. Πιστεύουμε ότι η έξοδος από την ΕΕ και το Ευρώ ή, πολύ περισσότερο, η διάλυση της ΕΕ θα αποτελέσει μια στρατηγική ήττα όχι μόνο για την ελληνική μπουρζουαζία αλλά συνολικά για τις ευρωπαϊκές μπουρζουαζίες. Είναι χρεοκοπημένος κάθε μαρξιστής (ή «μαρξιστής») που δεν βλέπει την ανάγκη και τη δυνατότητα τέτοιων ρηγμάτων στους μηχανισμούς της αστικής και ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας και δεν παλεύει για να ανοίξουν τέτοια ρήγματα. Έξοδος από Ευρώ/ΕΕ και διάλυση της αντιδραστικής ΕΕ δεν είναι για τους επαναστάτες μαρξιστές ένας στόχος καθαυτός ή η αρχή μιας «εθνικής απομόνωσης» απροσδιόριστης διάρκειας αλλά επειδή ένα τέτοιο αδυνάτισμα των αστικών τάξεων και των ιμπεριαλιστών ενισχύει τις βάσεις για μια επαναστατική πορεία προς την Κόκκινη Ευρώπη των κοινών αγώνων των εργαζομένων, προς τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης, που μπορούν να οικοδομηθούν μόνο πάνω στα ερείπια της σημερινής ΕΕ των καπιταλιστών και ιμπεριαλιστών.